

Arrest

nr. 324 971 van 11 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CASTIAUX
Overwinningstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. CASTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat, met toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 6° van voormelde wet van 15 december 1980, het niet in de taal bepaald op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

Adv VzP stelt dat hij naar gewoonte de Franstalige versie van een verzoekschrift automatisch laat vertalen in het Nederlands. Ook deze keer maar door een error zijnerwege is desondanks de Franse versie opgestuurd naar de Raad. Hij wijst er ook op dat zijn cliënt door de korte beroepstermijn niet voldoende tijd had om een Nederlandstalige advocaat te vinden en herhaalt dat door een verkeerde beweging de Franstalige tekst per vergissing werd doorgestuurd naar de Raad. VzP stelt daarnaast dat hij in Griekenland was en er geslagen en mishandeld werd bij aankomst. Zij werd verzorgd in een ziekenhuis maar is helemaal niet genezen. Haar zijkant is nog steeds gezwollen.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 21 januari 2025.

5.1. Verzoekende partij betwist niet dat haar verzoekschrift is opgesteld in het Frans.

5.2. De Raad verwijst ambtshalve naar artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet -dat betrekking heeft op het gebruik van de talen door de partijen die voor de Raad verschijnen-, dat het volgende substantiële vormvoorschrift met betrekking tot het beroep bepaalt: *“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen. (...) In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4. (...)”* Het niet naleven van dit substantiële vormvoorschrift brengt aldus de onontvankelijkheid van het beroep met zich mee.

De Raad wijst tevens op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, een van de specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet worden ingediend in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

De taalregeling vervat in artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet raakt de openbare orde.

5.3. Uit het rechtsplegingsdossier (zie o.a. 'bijlage 26' in het administratief dossier) blijkt duidelijk dat overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming het Nederlands als taal van het onderzoek werd bepaald. Daarenboven werd door de verwerende partij in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk aangegeven dat: *"Verder kan nog worden verwezen naar de algemene procedureregeling, meer bepaald naar de artikelen 39/69 tot 39/77 van de Vreemdelingenwet en het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."* Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoekende partij erop attent heeft gemaakt met welke procedurele bepalingen, waaronder de taal waarin het verzoekschrift moet worden ingediend, zij rekening moest houden bij een procedure voor de Raad.

In casu is het Nederlands de taal van de rechtspleging zodat wordt vastgesteld dat het verzoekschrift, dat werd opgesteld in het Frans, niet ontvankelijk is (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.726 (c)).

5.4. Het betoog van verzoekende partij (en) haar advocaat ter zitting, zoals weergegeven in punt 4 van dit arrest, wijzigt niets aan en vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling.

De uitleg van haar advocaat ter terechtzitting dat hij naar gewoonte de Franstalige versie van een verzoekschrift automatisch laat vertalen in het Nederlands, dat hij dat ook deze keer deed maar door een *"error"* zijnentwege desondanks de Franse versie heeft opgestuurd naar de Raad, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het verzoekschrift (dus) in het Frans is opgesteld.

Het betoog ter terechtzitting van de advocaat dat zijn cliënt, verzoekende partij, door de korte beroepstermijn niet voldoende tijd had om een Nederlandstalige advocaat te vinden, werpt geen ander licht op het voorgaande en kan niet worden aangenomen. Vooreerst betreft het louter een blote bewering. Bovendien, zoals ter terechtzitting zelf uitdrukkelijk wordt aangegeven, was er wel (degelijk) voldoende de tijd om een verzoekschrift in het Nederlands op te stellen, maar werd, zo luidt de uitleg: *"door een verkeerde beweging de Franstalige tekst per vergissing (...) doorgestuurd naar de Raad"*.

Daar artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van openbare orde is en de artikelen 39/18 en 39/69 van de Vreemdelingenwet stellen dat het verzoekschrift, op straffe van niet-ontvankelijkheid, moet worden ingediend in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4, zou de Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden, mocht hij het beroep toch ten gronde behandelen.

Hieraan wordt nog toegevoegd dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de proceduredaden die zij stelt. Zo zij de vergissing *"error"* van haar advocaat als een tekortkoming in het optreden van haar raadsman

opvat, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken, doch komt het verzoekende partij toe om hier desgevallend verdere stappen in te zetten.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 januari 2025 opgenomen grond. Het verzoekschrift, opgesteld in het Frans, is, met toepassing van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, niet ontvankelijk omdat het niet werd opgesteld in de taal van de rechtspleging, *in casu* het Nederlands.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS